ESENCE HRŮZY

JAN HLUBEK & SPOL.

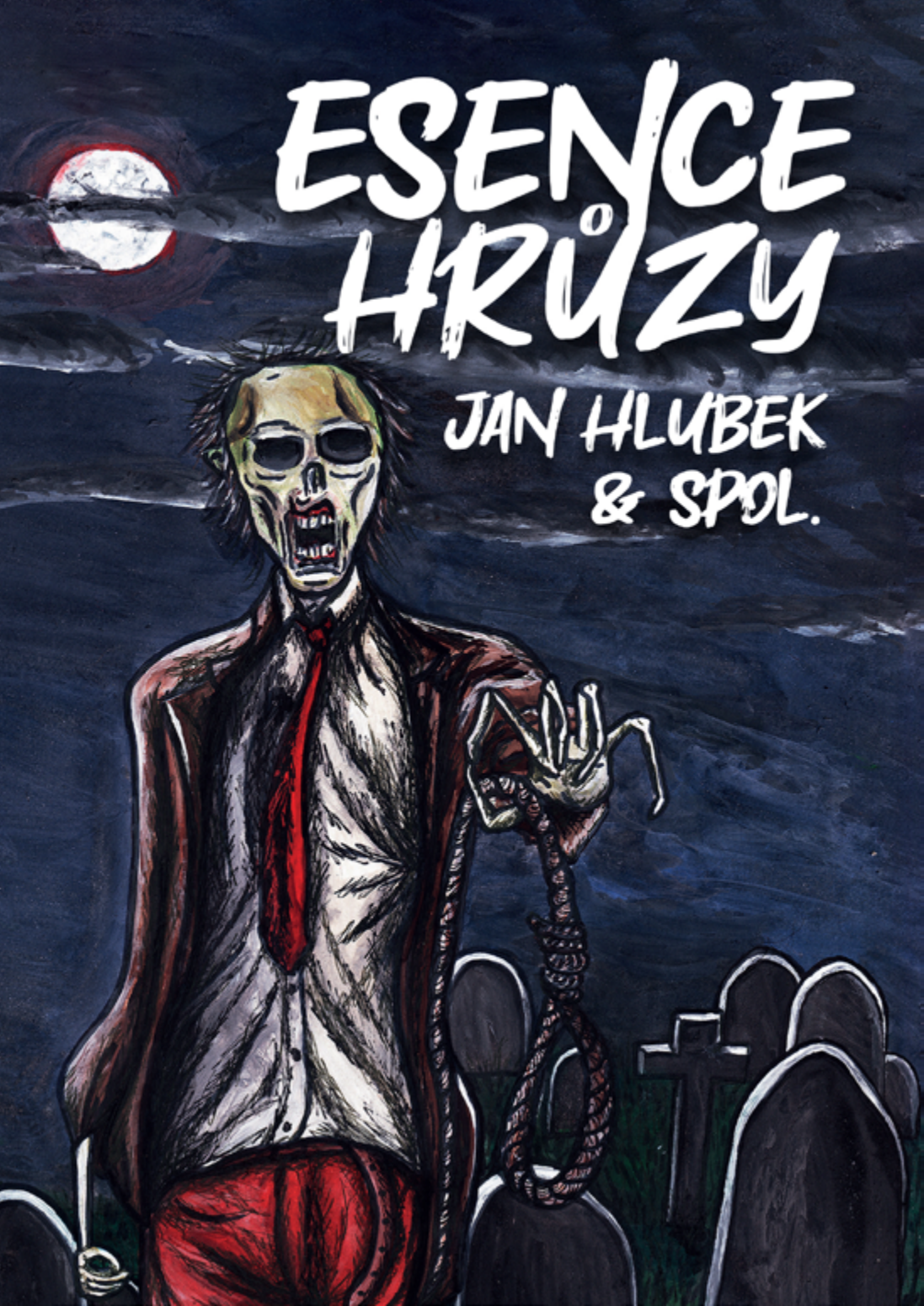

ESENCE HRŮZY

Obálka © Rosana Zvelebilová, Theresa Black, 2023
Vydalo nakladatelství © Canc, 2023

ISBN 978-80-88488-35-4 (PDF)

ISBN 978-80-88488-34-7 (brožovaná)
ISBN 978-80-88488-36-1 (ePUB)
ISBN 978-80-88488-37-8 (MOBI)
ISBN 978-80-88488-38-5 (RTF)

Obsah

Úvod **4**

Slovo editora

Geodet **9**

Jiří Koreš

Viky je svérázný geodet, který jednoho dne s kolegou Milanem narazí při běžné rutině na tajemný objev. Ten oběma i jejich kolegům změní životy.

Žal hraběnky Kláry **19**

Jana Pacáková

Mladá Dora nastupuje do služby k hraběnce Kláře. Ta skrývá děsivé tajemství, jež všichni považují za obyčejný žal.

Fantom divadla **33**

Kristina Haidingerová

Je to visící kostým nebo postava? Po představení se v opuštěných divadlech možná zhmotňují stíny minulosti…

Synové svých otců **39**

Ivan Kučera

Námořníci si od domorodců z Tahiti nepřinesou pouze vyobchodované zboží, ale také něco mnohem temnějšího.

Temnota **53**

Tomáš Marton

Zkuste vyslovit slovo Temnota nahlas. Všímáte si, jak nebezpečně to zní? Dávejte si dobrý pozor. Temnota ráda natahuje své pařáty. To poslední, co byste chtěli, je ocitnout se přímo v ní.

Třináct let **65**

Rosana Zvelebilová

Když si myslíš, že projet zkoušku z geobotaniky bude největší masakr tvého života, ale pak narazíš na čarodějnice a klouzačku do pekla…

Poslední hřích správce Augustina **81**

Pavel Hénik

Augustin byl vyvolen, aby vykonal hrdinský čin, ale místo odměny si vyslouží trest.

666 ..... **97**

Michal Knotek
Eva jede vlakem na rande s Otou a ponořená do rozhovorů s vlastní můzou nevnímá, k jaké hrůze oba míří. Policisté Rejtr s Noskem budou mít krušnou noc.

Tabu **123**

Radoslav Kozák
On čeká jen na chvíli, kdy ona bude doma sama. Už se na ni třese.

Pán oprátek **131**

Petr Boček
Co děsivého Hajzler prožil, že skončil na psychiatrii?

Romero odešel do ložnice, Carrie pije mléko a Hitchcock spí **173**

Roman Bílek
Každý spisovatel bere inspiraci jinde. Avšak je dobré mít na paměti, že může být dobrým sluhou, ale špatným pánem.

Krev na sněhu **191**

Mark E. Pocha
Marcela sleduje první sníh, který však místo zimních radovánek přináší krutou smrt.

Pozvánka na onen svět **211**

Jan Hlubek
Jaký může být život po životě?

Poděkování a pár slov závěrem **218**

Úvod

Esence hrůzy

TOP československá antologie hrůzy

(Dle svého nejhoršího vědomí a svědomí sestavil Jan Hlubek)

Varování: Čtěte pouze na vlastní nebezpečí! Na psychické újmy způsobené extrémním obsahem díla nebude brán zřetel!

Slovo editora

Hrůza.

Vždy tu byla a vždy tu bude. Každý z nás s ní zažil nějaký kontakt. Není člověka, jehož by nepoctila svou návštěvou, ať už na sebe vzala jakkoli rozmanitou podobu.

Je tíživá, je zlá, je skličující. Způsobuje šoky, má na svědomí deprese, ale také vzrušení, niterné chvění, zvědavost, očekávání, údiv, napětí, pocit nezbadatelnosti…

Inu, mohl bych zde uvádět její dopady až do soudného dne. Je to vskutku tajemné, nepoznané, chabě srozumitelné, a přesto je to tak!

Hrůza si drží privilegium rozporuplných masek. Má stejnou tendenci člověka srazit jako nabudit. Čert ví, v čem to tkví. Snad v povaze jednotlivých situací… Nebo možná v povaze lidí. Jako holý fakt mohu konstatovat, že v lidské populaci je vysoký výskyt jedinců, kteří hrůzu, jež se jich bezprostředně netýká, vnímají jako jakousi náplast, odreagování, relax nebo snad pokrm pro různé hormony v těle. A proto vznikl žánr horor! Pro šílence, jako jsou ti, kteří tvoří, a pak ti, co to přijímají – tedy čtou a sledují.

Když nahlédneme do historie, tak právě horor ušel značný kus cesty a za celou dobu své existence se stihl odít v nejrůznější šat. Evoluce prostupuje vším, nikoli jen živočišnou říší… Holt, dlužno přiznat, že

doba, v níž se jednotlivá díla tvořila, definovala jejich formu a obsah. V době, kdy vznikl *Frankenstein* či *Havran*, šlo o počiny, jež se nořily hluboko do čtenářovy psychiky a bezcitně do ní zarývaly své ničivé drápy. Čtenářská obec byla uvržena do naprostého zděšení.

Dnes již tato díla představují jakýsi odlesk klasické doby a cítíme k nim úctu, jako k legendám svého žánru. Je čím dál těžší přijít s něčím novým, neotřelým, ale současně děsivým, co čtenáře přikovа k pohovce nebo sesli. S něčím, co udělá díru do světa i bez použití krumpáče (ačkoli zrovna ten může mít velice dobré hororové využití).

Naštěstí lidský mozek je takřka nedefinovatelný stroj, jehož sklad nápadů dost možná nezná hranic. A tento fakt se širokospektrálně odráží i ve sféře literatury, tedy také v hororu, jenž si pořád celosvětově drží alespoň přijatelnou úroveň.

Zlaté časy jsou pryč, to ano. Americké bijáky už nejsou, co bývaly, a Anglie je již pouze kolébkou tohoto skvělého literárního odvětví, ovšem pořád můžeme pozorovat jistou regeneraci.

V českých vodách je horor stále marnou snahou. Nemá zde žádnou tradici, možná i proto, že našinci nikdy neslavili Halloween, a je smutné konstatovat, že jde o autorsky nejhůře zastoupené literární zaměření. Kvalitní autor se vesměs bojí toho, jak bude čtenáři přijat, když se představí jako cvok (a věřte, že bez toho se kvalitním autorem hororu nikdy nestanete), takže se raději zaobírá jiným směrem. Směrem, co splní konvenční kritéria, přestože autorovy duševní nároky nebudou uspokojeny.

A horor je tak permanentně opomíjen – to je jedna pravda. Druhá pravda říká, že je několik autorů (záměrně píšu „několik“, nikoli „řada“ nebo „mnoho“), kteří disponují náležitostmi po stránce kvalit nápadových i stylových, ale vlažně k nim otáčí záda každý velký vydavatel, jelikož je to on, kdo se bojí, a proto jsou zbaveni příležitosti se „blýsknout“. Pár takových oslovilo i mě. Nevím, proč… Asi si namlouvali, že jsem přílišný blázen, než abych se bál – a k této jistotě je zajisté vedly neklamné indicie. I těch několik autorů (ne řady, ne mnoho) jsem pochopitelně prohnal pomyslným sítkem a zredukoval původní nepočetný zástup na vskutku ubohou hrstku.

Jsou dobří, věřím jim, stejně jako věřím, že si zasluhují Tvou pozornost, vážený čtenáři. Svými příběhy mě nezklamali, a to je víc, než v co jsem sám doufal.

Objektivně musím přiznat, že editor má těžkou práci. Je to úmornější než tvorba vlastního románu, proto si taky výsledného stavu nesmírně považuji. Je vpravdě neuvěřitelné, jak nebývale slavnostní pocity pramení z takto polyfunkčního efektu. V této knize se spolčili autoři nejrůznějšího charakteru, a to je to dobré – to nejlepší, v čem spočívá podstata antologií. Jména některých těchto spisovatelů se do Tvých uší již donesla, jiná tam mohla doputovat stěží, a z toho důvodu pociťuji vděk, že jsem to já, kdo jim tu cestu k Tobě zprostředkoval.

Už se stmívá? Pak tedy zapal svíci a rač se pohroužit do tajů těchto mrazivých slov.

Jan Hlubek, 17. březen 2021

Geodet

Jiří Koreš

Vysrat se ráno v lese je vlastně fantastická věc. To byl zatím asi ten nejdůležitější životní poznatek, který si Viky z práce geodeta odnesl. Ostatních výhod úmorné práce bylo jen málo a tahle byla prostě ta nejlepší. Stal se z toho každodenní rituál, který ale vyžadoval splnění několika důležitých podmínek. V první řadě se mu samozřejmě muselo chtít na záchod, ale s tím za rozbřesku neměl problém. Pak také musel být v přírodě, a nakonec zbýval už jen klid a pěkné, ideálně vyvýšené místo, kde bylo možné pozorovat vycházející slunce z ranního oparu. Rosa v listech borůvčí a vůně čerstvého vzduchu jen dokreslovaly celou tuhle úlevnou aktivitu.

Všechny předpoklady měl Viky dneska na dosah, krom toho, že slunce už vyšlo. Tedy, přesněji řečeno, právě vycházelo za jeho zády, zatímco on kráčel oranicí k vyvýšené hrázi před sebou a první krůpěje potu mu lepily triko na kůži. Přesto byla ještě zima, mlha se teprve rozpouštěla a odhalovala kmeny stromů na horizontu. Kapky rosy se srážely na těžkém gumovém batohu, který táhl na bedrech a ve kterém o sebe chrastily plastové mezníky s kovovými jehlami. Oranžový sprej, palice a pár latí byly další povinnou součástí výbavy, která ho táhla k zemi, stejně jako gumové boty obalené bahnem.

Po kilometrovém pochodu měl cíl konečně před sebou. K zarostlé hrázi, kterou od lesíka na druhé straně dělil starý vyschlý rybník, plný popraskaného suchého bahna a orobince, to bylo už jen pár desítek metrů. Tam se měl potkat s Milanem, který vyrazil od auta trochu dříve a netížil ho plný batoh. Rozeznával jeho oranžovou kombinézu a ve vycházejícím slunci se lesklo sklíčko odložené vytyčky – nezbytné pomůcky každého geodeta. Seděl na kamenné hrázi a kouřil.

Vikyho plán byl jasný, hodit batoh z krku a najít si pěkné místo pro vykonání potřeby.

„Ty vole, to je doba," nadhodil ironicky Milan.

„Jsi zatím mohl něco udělat," nedal se Viky.

„Stejně to zase voddřu celý sám," zakroutil hlavou Milan a oba se rozesmáli. Mírná provokace byla součástí jejich každodenní komunikace.

Hráz byla předělem, na kterém měli za úkol najít body z hranice jednotlivých pozemků. To byla teď práce, na které dělali: ověřit skutečnost, převést staré mapy a digitalizovat je. Viky měl na starosti zatlouct jednotlivé mezníky do míst, které vytyčí Milan. Kolegové Mára a Vlasta je od mašiny navigovali pomocí vysílačky, aby skrze vytyčku našli správně bod. Přes něj povede staronová, ověřená hranice.

„Co ti dva lenoši dole?" Milan vytáhl placatku ve tvaru kanystru na benzín a podal ji Vikymu.

„Sedí v teplíčku v autě a žerou," zafuněl spolu s tím, jak odhodil těžký batoh do hlíny. Rum ho pálil v krku. Dlouze a s povzdechem si protáhl záda, zapálil si a do plic nasál zhluboka kouř, který se při výdechu mísil s párou.

„Mám takový tušení, že to dneska na dlouho nebude."

„Jak to?" Milan se zvedl a oklepal si zadek od trávy.

„Viděl jsi, že by včera nabíjeli vysílačky? Já myslím, že vzali dovnitř jen mašinu. Došlo mi to po cestě."

Z kapsy maskáčů jednu z nich vytáhl a zapnul ji. Zelená dioda se naštěstí rozsvítila, ale ukazatel byl jen v polovině. Jeho tušení se potvrdilo – ti dva debilové se včera zase ožrali a zapomněli na to.

„Půlka," otočil displej s ukazatelem dobití směrem k Milanovi.

„Hmm, asi na sebe budeme mávat fáborkama."

Viky měl tenhle tým svým způsobem rád. Mára a Vlasta byli parťáci do nepohody, všichni uměli zabrat, když bylo třeba, a na ubytovně během montáží nezkazili žádnou srandu. Společné středy na cimře končily po půlnoci, s předzvěstí čtvrteční kocoviny.

V celé mizérii jeho současného života bývaly tyhle večery jediné světlé body. Rozchod s Lindou, podle které si Viky rozhodně zaslouží někoho lepšího, ho po pár týdnech nasměroval přímo k tomuhle fleku,

který poskytoval bezpečí apatie a možnost chovat se zase jako puberťák, bez ohledu na budoucnost.

„Tak co se tam flákáte?“ zapraskalo z reproduktoru.

„Čekáme, až se vyspíte,“ odpověděl Milan, který si zatím převzal vysílačku. „Jdeme na to.“

Viky se na chvíli zadíval na oblohu, a když zjistil, že je jeho pravidelná ranní potřeba tatam, souhlasně přikývl.

„Můžeme.“

„Tak to vem na tu třetí vrbu zleva a zastav kousek za ní, jo? Tam je někde starej kamennej mezník a od něho se chytneme,“ ozvalo se zase z vysílačky.

Pomalu se přesouvali na místo určení a mezitím si v éteru vyměnili pár peprných komentářů k nabíjení vysílaček. Z hráze do vyschlého bláta trčel černý ztrouchnivělý trám a pod pěšinou byla plošina porostlá diviznami. Oproti oranici byla asi o metr výš.

„Asi starý stavidlo,“ pronesl Milan spíš pro sebe a postavil vytyčku směrem k mašině a Márovi.

„Sto sedmdesát doprava,“ ozvalo se z vysílačky. Milan udělal tři kroky vpravo a zapíchl ji do stoky na kraji pěšiny.

Ozval se podivný dutý zvuk. Viky tomu nevěnoval moc pozornosti, přerovnával si nářadí v batohu. Věděl, že bude těžké mezník najít, že bývá často zarostlý trávou, nebo se jeho skutečné umístění o metry liší od mapy. Periferně uviděl, jak Milan odhrnul drny botou, zapružil celou vahou na místě, kde se ozval dutý zvuk, a ještě jednou zarazil vytyčku o kousek vedle.

„Do prdele!“ ozvalo se mlaskavé křupnutí a Milan se sesunul po mokré trávě do jámy, která se pod ním otevřela.

„Ty vole, co tam děláš?“ běžel mu Viky na pomoc.

Kusy ztrouchnivělého dřeva trčely z mokré země a Milan ležel na boku v mělké jámě plné bláta.

„Kurva, to mi chybělo,“ bědoval Milan a nevěřícně si prohlížel ruce plné lepkavé hmoty.

„Co tam děláte?“ ozvalo se najednou z vysílačky a oba sebou trhli. „Hele, sorry, mělo to bejt sto sedmdesát doleva,“ doplnil z éteru Mára a Viky už zadržoval smích.

„Seš v pohodě?“ ověřoval Viky, zatímco se Milan snažil zvednout. Podkluzovaly mu nohy, jednou rukou se chytl vyčnívajícího kořenu a loktem se zapřel do země.

Rup! Ozval se zvuk praskající keramiky, doprovázený mlasknutím. Milan zděšeně zaúpěl a horní polovina těla se sesunula ještě o trochu níž. Z dutiny se vyvalil odporný puch a hnědozelená lepkavá hmota vyprskla všude okolo.

„Co to…?“ vydal ze sebe nevěřícně Milan. Viky už to nevydržel a začal se hlasitě smát. Z jámy na něj zíral obličej obalený směsí bahna různých barev. Boty, kalhoty, zářívá bunda, vše bylo špinavé, dokonce i Viky měl pocákaný obličej, jak tekutina vyprskla.

Milan se dral nahoru a plival kolem sebe. Zvedl se na kolena, zapřel se a podával Vikymu ruku, aby ho vytáhl.

„Hele, něco tam je!“ Vikymu se najednou otevřel pohled na prázdné místo, které prasklo pod Milanovým loktem. Vypadalo to jako nějaká obrovská keramická nádoba plná zvláštního slizu mísícího se s bahnem. Jeho hladina poklesla a odhalila kus lesklého kovu.

V dutině nakonec našli pravděpodobně stříbrný pohár a tři různé mince. Nedokázali určit, jak jsou staré, ale určitě měly svou hodnotu.

„Myslíš, že je lidská?“ zeptal se Milan poté, co naposledy hrábl rukou do dutiny a v ruce mu uvízl kus čelisti. Byla to spodní část, stoličky byly ploché, nazelenalé a podivně buclaté, zatímco špičáky o trochu větší, než je zvykem.

„Nech to tam, s tím jsou jen problémy.“

Jámu přikryli dřevem, větvemi a drny. Dohodli se, že o nálezu nikomu neřeknou a místo o víkendu ještě podrobně prohledají. Dopoledne pak bylo o poznání kratší, konečně odpověděli na naléhavé výzvy z vysílačky, a než došly baterky, podařilo se jim vytyčit alespoň patnáct bodů. Smáli se, otírali si bláto z obličejů a pili rum ze špinavé placatky. V hloubi duše každý z nich přemýšlel nad pokladem, který se v jámě může ještě skrývat.

Před obědem, když se přes pole vraceli k autu, si Viky znovu vzpomněl na vykonání potřeby.

Blížil se večer. Pomalu mířili k ubytovně. Špinavá budova se táhla podél trati asi kilometr za městečkem. Stěny z dřevotřísky byly pokřivené vlhkem, okolo se táhl drátěný plot, který pokračoval dál kolem přilehlého vrakoviště. Nikdo nikde, jen vlčák přivázaný na řetězu nadšeně skákal a vítal je, když přijížděli po panelové cestě.

Po práci bylo vždycky všude bláto. Na botách, v autě, na nářadí i za nehty. Tentokrát jím byl kolega Milan obalený více než ostatní, ale na celém procesu každodenní očisty to moc neměnilo. Příjezd na ubytovnu měl pevný řád, který Vikyho z nějakého důvodu vnitřně sžíral víc než ranní příprava. Bylo třeba vyčistit auto, odnosit a umýt vybavení a nechat stroje dobít. Pak teprve přišli na řadu oni.

„Vodka?“ komentoval Mára nákup, zatímco Milan skládal obsah tašky na stůl.

„A párky,“ odpověděl mu za Milana Viky, zatímco si připravoval čisté prádlo do sprchy.

Vedle kartonů plechovkových piv se hromadily pytlíky s pečivem, uzeninami všeho druhu i syrovým masem. Ojedinělou misku cherry rajčat nakonec zakryly tři krabičky Chesterfieldek. Harmonogram večera byl každý den skoro stejný: rychle zahnat první hlad, umýt se, pustit PlayStation nebo televizi a za postupného popíjení piva připravit nějakou pořádnou večeři, která je spolu s alkoholem uspí. Dnes byl na řadě guláš.

„Teď jdu já,“ přihlásil se rychle Viky hned potom, co se umytý Vlasta objevil ve dveřích. Mezi dveřmi na chladnou chodbu stoupala z jeho ramen pára a mokré vlasy si drhl ručníkem. Sprcha byla volná.

Umakart sprchového koutu s toaletou pokrývala černá plíseň a dveře nešly dovřít. Nikdo se tu dlouho nezdržoval. Viky stál bezvládně pod sprchou. Cítil ze své kůže zápach bahna a spolu s kamínky ho plival z úst. Proudem horké vody ze sebe pokaždé krom špíny smýval i chmury všedního dne a nabíjel se novou energií. Dnes to ale

nefungovalo, bolest hlavy nepřestávala a ruce se mu podivně chvěly. Asi je nemocný.

„To ne. To si děláš prdel!“ nadával Milan a máchal u televize ovladačem. Viky po hodině v teple pomalu doschl a z postele pozoroval duely ve fotbale mezi kamarády. Vlasta míchal guláš v remosce a všichni měli pár piv za sebou.

Vůně smažené cibule už úplně přebila zápach myší, padla první vodka a Milan se konečně taky vydal do sprchy. Další zápas, další pivo. Vlasta se toho nikdy moc neúčastnil, ani toho moc nenamluvil. Vše pozoroval zpovzdálí, opřený zády o kuchyňskou linku, s cigaretou v ruce. Jeho kratochvílí byl hlídací vlčák na dvoře areálu, takže se za ním brzy vydal s odřezky masa.

„Ha, nemáš na mě,“ radoval se Mára po dalším gólu.

„Blbe.“ Vikymu to nešlo. Zvedal se mu žaludek a polévalo ho horko. „Jdu s pískem,“ dodal.

Koupelna byla spojená s WC a pootevřenými dveřmi byla slyšet tekoucí voda a jakési šoupání. Až teď Vikymu došlo, že Milan se ještě nevrátil ze sprchy.

„Zdar,“ pozdravil zběžně Viky, aniž by Milanovi věnoval větší pozornost. Proud žluté moči barvil mísu a cákal všude kolem. Hotovo.

„Co tady děláš?“ obrátil se konečně k Milanovi a zapnul si příklopec. Shrbená postava stála nad umyvadlem a v popraskaném zrcadle se odrážel horečnatý výraz v jejích očích. Pod čůrkem tekoucí vody usilovně drhnul stříbrný pohár. Vlasy i triko měl nasáklé vodou, ruce rudé a napuchlé od ledové vody. Jen v obličeji byl bledý až skoro zelený.

„Mám hroznou žízeň, Viky,“ zaskuhral, aniž by zvedl hlavu.

„Tak chvátej, ať na tebe zbyde pivo,“ rozloučil se s ním Viky a potlačil nutkání zvracet. Po cestě zpátky do pokoje se rozhodl, že dnes za to vezme. Stále ho bolela hlava a přidaly se i klouby. Jestli je nachlazený, tak to musí přepít. Udělá si grog.

Horká vodka není dobrá. Ani s citrónem, ani s cukrem, uvědomil si po pár doušcích nápoje, který smíchali hned poté, co se jim nepodařilo najít rum. Hlava trochu povolila, ale klouby na rukou stále cítil.

Něco tu nehraje.

Další prohra v zápase. Další načaté pivo. Až po chvíli mu došlo, že to, co se vymyká obrazu jejich standardního večera, je vzdálený a setrvalý štěkot psa.

„Jdu se na ně mrknout," zvedl se Viky, zatímco se Mára věnoval výběru dalšího týmu.

Rozsvítil potemnělou chodbu a vydal se k východu.

Štěkot psa zesílil a otevřenými dveřmi na konci pronikala dovnitř tma. Zjistil, že na cigaretu připravenou v ruce vlastně nemá vůbec chuť. Podlamovaly se mu nohy a v krku cítil pálivé sucho. Znovu se mu do hlavy vplížil neurčitý pocit, že na něco zapomněl, že něco není správně.

Pomalu se blížil k východu z budovy, kolem dveří do sprch. Milan! Došlo mu to. Stále se nevrátil.

Najednou se zastavil uprostřed chodby s pohledem upřeným na podlahu. Řetízek krvavých kaněk se táhl od východu až k pootevřeným dveřím do sprch. Ztuhl.

Nedávalo mu to smysl. Pokousal Vlastu pes?

Třesoucí rukou strčil do dveří a zalapal po dechu.

Ve spárách popraskaných dlaždiček se rozlévala krev do všech stran. Uprostřed kaluže rozpoznával hlavu Vlasty. Z prázdného očního důlku mu v posledních slabých pulzech vystřikovala červená tekutina a čísi tlusté prsty se snažily dostat ven i druhé oko.

Jako by mu ledová ruka sevřela srdce.

„Do pr…," konec věty spolkl spolu se zvratky deroucími se na světlo.

Postava sklánějící se nad Vlastou se na něj pomalu otočila.

Milan?

Rozeznával jeho rysy, jeho nos nad vyboulenýma očima. Jednou rukou svíral krk bezvládného Vlasty a druhou stále šátral v jeho obličeji, dokud se neozvalo mlaskavé lupnutí.

Tentokrát Viky zvratky neudržel. Podepřel se futra a klesl na koleno. Zachvátil ho třas.

Postava zvědavě naklonila hlavu. Chvěla se. Rostla. V širokých ústech přežvykovala zbytky bulvy a mokré triko se jí roztrhlo pod tlakem rozpínajících se zad. Na místech obratlů se jí tyčily jakési špičaté ploutve.

„Oči jsou bránou do duše, Viky. Jsou jí plné,“ ozvalo se z dutých úst plných krve.

Musí pryč.

„Kurva,“ vypadlo z něj, zatímco uklouzl na zvratkách.

Plácal se horečnatě po chodbě. Co nejdál. Za Márou!

„Máro!“

Ještě kousek.

Slyšel za sebou pomalé plácavé kroky.

„Co tu blbneš?“ Zaregistroval v rychlosti Máru, jak vystoupil z pokoje na chodbu. Zvědavě, ledabyle, s plechovkou piva v ruce.

„Kurva, zdrhej!“ zařval Márovi do vyděšené tváře zírající kamsi za něj, na blížícího se tvora.

Zmatek. Znovu se mu podlomily nohy. Na třesoucích rukou se plazil pryč. Do pokoje. Do kouta. Na vteřinu mu hlavou projela myšlenka na obranu, ale hned ji zavrhl. Neměl ani sílu se zvednout. Instinktivně se otočil na záda, čelem k nebezpečí.

„Ty svině!“ slyšel Máru, který se k boji odhodlal. Zahlédl, jak mrštil plechovku před sebe a vyrazil kupředu.

Výkřiky, tupé rány. Vteřiny boje trvaly věčnost.

Plazil se pozadu, dokud neucítil dřevěnou zeď.

Pak se na futrech objevily Márovy ruce. Snažil se dostat dovnitř. Na chvíli se vyvlékl a podařilo se mu vecpat do dveří, než znovu upadl. Postava ho držela za marně kopající nohy.

Zelená obluda se po něm rychle sápala kloubovitýma rukama. Vzteklý řev se změnil v nesrozumitelné chrčení, když mu velké ruce vnikly do úst a začaly je roztahovat.

Po hlasitém křupnutí se rozhostilo ticho. Bublání guláše v remosce přehlušoval jen sípavý dech tvora a zběsilý tlukot Vikyho srdce.

Je konec. Márova noha sebou škubala v poslední křeči, zatímco z roztržených úst zvrácené lebky pomalu vytékala krev.

Postava zvedla hlavu a napřímila se.

Viky nebyl schopen pohybu. Zíral do rybích očí tvora, ruce se mu bolestivě třásly a zalévala ho horkost. Najednou měl obrovskou žízeň.

Zkoumavý pohled zelené postavy sledoval jeho ruce. Náhle se v jeho očích rozlilo jakési poznání. Vydala mlaskavý zvuk, ještě

jednou se sklonila nad Márovou hlavou a pak v náhlém rozhodnutí zmizela ve dveřích.

Proč? Budu žít? Hlavou mu vířily myšlenky, ale stupňující se horečka jim ubírala smysl. Třásl se, měl žízeň. Řezavá bolest mu pulzovala v zápěstích. Zvedl své ruce před sebe a pochopil. Rostly a nabíraly zelenou barvu. Konečky prstů se tvarovaly do kulata a z palce mu upadl krvavý nehet.

Všechno mu došlo. Stará hráz, poklad, ostatky tvora a zamořené zbytky z něj, jež ve sprše plival z úst. Mění se v monstrum jako Milan. Měl by křičet, třást se strachem, ale jeho mysl naplnila zvířecí touha. Pozoroval mrtvé oči ležícího Máry a tušil, že jen ony uhasí jeho spalující žár. Ještě, že mu je Milan nechal.

Jiří Koreš

Narozen roku 1978. Živí se jako terapeut v oblasti závislostí. Psaní ho lákalo od malička, ale pustil se do toho až v posledních letech. Po účasti v několika soutěžích mu první hororově laděné povídky *Zubní hygienistka* a *Dědek* vyšly v roce 2020 v *Trojpovídkách*, v roce 2022 pak další tři ve sbírce *Červi v hlavě*. Žije v jihočeském Pištíně, rád čte, vaří, toulá se po Blatech a poslouchá historky v hospodě.

EAdamson

Žal hraběnky Kláry

Jana Pacáková

„Láska přináší nakonec žal, protože jeden musí zemřít dřív než druhý.“

– Christian Friedrich Hebbel

Z nebe se snášel sníh a padal na smutnou krajinu kolem. Závějemi navátými na silnici kráčel černý kůň se sklopenou hlavou. Neochvějně si razil cestu mrazivou vánicí a táhl za sebou skřípající košatinu, kde u pytlů sena sedělo mladé děvče. Mělo na sobě vlněný šátek, ovčí kožich a okopané dřeváky. Dora neodjížděla z domova s lehkým srdcem. Odvedli ji z malé vesnice pod horami, aby šla posluhovat panstvu na zámek. Její kmotra naříkala, když se dozvěděla, že nebohá dívka má sloužit u hraběnky Kláry.

Od té doby, co se hraběnčin jediný syn a dědic odebral na věčnost, se na panství hrabat z K. začaly dít velice zvláštní věci. Hraběnka, zdrcená žalem, se zcela stáhla z veřejného života a jen málokdy opouštěla své komnaty. Zámek, kdysi krásné a výstavné sídlo, zpustnul a služebnictvo z něj utíkalo.

Proslýchalo se, že hrabě Leopold prý zemřel v raném věku na jakousi záhadnou nemoc, která se podobala chudokrevnosti. Žádný lékař si s ní nevěděl rady a lidé hynuli jako mouchy. Řádila tehdy po celém kraji a nedokázaly jí učinit přítrž ani úpěnlivé modlitby

chudých, kteří byli zlou chorobou postiženi nejvíce. Vychrtlá smrt s kosou zbrocenou krví často klepala na dveře rozedraných chalup a brala prostým lidem to nejcennější, co měli – jejich vlastní děti!

Mladičký hrabě Leopold zesnul roku 1702, krátce po vypuknutí epidemie. Říkalo se, že hraběnka Klára zešílela žalem. Některým lidem se ji podařilo zahlédnout, jak oblečená do černé róby truchlící matky míří v doprovodu jedné či dvou služek ke kryptě, kde byl uložen k odpočinku její milovaný syn.

Dora mrzla. Krušné myšlenky jí táhly hlavou. Seděla na nekrytém povozu, kde se neměla kam schovat před studeným vichrem. Třásla se zimou a tiskla k sobě skrovný uzlíček se šatstvem.

Jeli po špatných cestách hustými lesy, kde ani jednou nenarazili na človíčka. Zima byla krutá a z nebe padal sníh, ledový jako dotek smrti. Koňská kopyta klouzala po namrzlé silnici. Nejistý tahoun smýkal koly a vůz kodrcal na cestě. Hvozd byl nevlídný, mech rostl na šedivých balvanech, mezi stromy se plazilo přítmí…

Zkřehlá dívka pookřála, když se konečně přiblížil cíl jejich cesty. Najednou se jí před očima objevilo jako překrásný obraz malebné údolí, obklopené hlubokými lesy. Mezi zasněženými lučinami se až k zámecké zahradě táhla třpytivá bystřina, pokrytá tenkým povlakem ledu.

Spatřila pečlivě upravený park, bělostnou plochu ležící za vysokým plotem palácové zahrady a konečně i zámek, podobný klenotu. Zahlédla také vísku a v ní kostel, vybudovaný v barokním slohu: čtyři křídla, v nich bohatě vyzdobené kaple a malovaná okna, vyložená barevným sklem. Na moment zapomněla na své obavy a zaradovala se z pohledu, který se jí naskytl. Pak si ale uvědomila, kam jede, a na tvář se jí opět vrátil zamračený výraz.

Vznešená paní z K. měla velký nedostatek lidí. Říkalo se, že všechny služky od ní utekly. Nevěděla proč. Prostě zmizely a už o nich nikdo neslyšel!

Dora vystoupila z povozu. Padl na ni temný stín zámeckých věží, které se pyšně vypínaly k zataženému nebi. Očima bloudila po budovách paláce, překrásných, ale zároveň nepopsatelně ponurých. Čišelo z nich nezměrné stáří, jaké si děvče v jejím věku ani nedovedlo představit. Přetrvaly celá staletí plná skandálních pletek, rozbrojů

a intrik o moc. Kamení ve zdech v sobě neslo zapomenutou moudrost dávných věků.

Přišla si pro ni paní správcová, aby ji seznámila s jejími povinnostmi služebné. Dora od ní dostala kromě mnoha poučení také nové oblečení. Zítra si poprvé oblékne strohé, dlouhé šaty z tmavé látky s tuhým límečkem, kolem pasu si uváže naškrobenou bílou zástěru a na hlavu posadí čepec téže barvy, s krempou pečlivě obšitou krajkou. Měla stejnou prostou uniformu, jako ostatní služky. Ale z toho čepečku měla radost, protože byl na rozdíl od ostatních věcí moc pěkný.

Správcová jí ukázala, kde bude bydlet. Za domem pro čeleď stály pobořené zdi stájí a pár chýší s vyhaslým ohništěm, napůl zarostlých vysokou trávou. Z některých zbývaly pouze základy, zamaskované sněhovým povlakem. Musela si dávat pozor, kam šlape.

Druhý konec rozlehlého pozemku přetínal potok, který se dal přejít po prosté prkenné lávce. Za bystřinou byl starý hřbitov s náhrobními kameny napůl propadlými do země a se zanedbanými rovy skrytými mezi divokým plevelem. Štěrková stezka skončila u zrezavělých vrat pustého krchova. Za omšelými pomníky se zapomenutými jmény mrtvých aristokratů se ujala vlády neprostupná změť stromoví. Dál se Dora už neodvážila.

Když jí poprvé dali práci v komnatách hraběnky Kláry, bála se, aby něco nerozbila. Roztřásly se jí ruce nad těmi drahými věcmi, které si nikdo v její vsi nemohl dovolit. Dora si myslela, že se ocitla v přepychové pohádce.

Ve veliké šatně zářil křišťálový lustr a panské v černobílém úboru očekávaly přání a rozkazy své paní. Kromě početného sboru služebných zaměstnávala hraběnka K. také komornou, lazebníka a zručnou vlásenkářku. Ta uměla vyrábět úžasné paruky i příčesky. Samozřejmě, že byly zhotovené z pravých vlasů! Na dlouhém pultu z růžového dřeva se třemi benátskými zrcadly stály kromě stojanů s parukami také pečlivě srovnané řady dekorativních lahviček s vůněmi

a krémy, štětce, kartáče, hřebeny a kosmetika. Dora pomyslela na červenou růž v porcelánové nádobce a na jiná podivná líčidla, jaká ani neznala. Hraběnka používala bělobu sinalého odstínu, aby zakryla první vrásky na povadlé pleti. Bylo těžké udržet si zdání mladistvého vzhledu. Její každodenní toaleta byla velmi náročná a zahrnovala celé hodiny líčení, česání a oblékání. Místnost naplňovala těžká vůně bílého pudru.

Pokoje vznešené paní byly krásné. Škoda, že o ní se nedalo říci to samé. Hraběnka Klára po smrti svého jediného dítěte, syna a dědice titulu, pozbyla své někdejší krásy a rázem zestárla nejméně o deset let. Tmavé vlasy jí zešedivěly, tváře se propadly a oči ztratily lesk. Přestala žít. Žal se zrodil z jejího údělu, z bytí stravovaného hořkostí. Jako kdyby v ní nebyl žádný život. Stala se skálou… Z jejích pohybů postupně vymizela veškerá živost. Zůstala ledová a elegantní, tak studená a téměř mrtvá zevnitř, přestože její zevnějšek to na sobě zatím nedával znát. Chovala se jako pravá aristokratka. Klaněli se jí, když pomalým krokem majestátně kráčela po mramorových podlahách v halách paláce.

Pokud si odmyslíte nánosy prachu v zatuchlých místnostech se zataženými závěsy, kam nikdy neproniklo sluneční světlo, pak působilo sídlo hraběnky Kláry dosti luxusním dojmem. K zámecké kuchyni patřil vinný sklípek plný lahví vynikajících ročníků. Bohatě zařízené komnaty zdobily starodávné tapiserie na zdech. Stylový nábytek byl vyrobený ze vzácného dřeva a v nejpěknějších ložnicích stály sametové postele s nebesy. Na stěnách chodeb visely obrazy v pozlacených rámech a za dveřmi mnoha pokojů se skrývaly portréty členů vznešeného rodu.

Dora si všechny ty místnosti dobře prohlédla, protože v nich strávila mnoho času uklízením. K povinnostem panských patřila kromě běžných domácích prací, jako je mytí oken nebo vytírání podlahy, také posluha v hraběnčiných pokojích. Dívky musely být paní neustále po ruce.

Jednou dostaly lehkou práci. Opatrně oprašovaly obrazy v hale. Na nové služebné dohlížela hospodyně, přísná žena s prošedivělými vlasy staženými v týle. Když zaslechla volání z vedlejší místnosti, kývla na Doru a ukázala ven. Naznačila jí, že ji už nebude potřebovat.